

Dunatúra 2017

(Mecsér-Mohács)

Lejegyezte: Szeberényi Gábor - 2017

Köszönet Páromnak, a túrabeszámoló „főmunkatársának”, aki nélkül ez az út nem jött volna létre, és aki végig kitartott céljaink mellett. Külön köszönet a szép fotókért, amik színesítik ezt az útleírást.

Fizikális és mentális segítsége nélkül sokkal nehezebb lett volna!

1976-ot írunk, amikor édesapám a kisoroszi szigetspiccen, a folyón lefelé surranó hajókat nézve arról ábrándozik, hogy maga is dunai ember lévén majd végigjárja a szeretett folyót, amely „nyitott kapu a világra”. Az álmat papírra is veti, mint oly sok minden fejében megszülető utazás vágyát. Nem tudom mi az oka, hogy ezek csak álmok maradtak. Amikor aztán egyszer eljuthatott az Inkák földjére megvalósult a nagy utazás, amiről az utolsó terjedelmes kötete megjelent, valamint egy befejezésre váró regény gépelt kézírata, ami ma is a szekrényen nyugszik, hisz nincs aki befejezze. A vizek birodalmának felfedezése viszont örökre lekorlátozódott a Szentendrei Dunaág, Római Part – Pilismarót közötti szakaszára, mely örök nyughelye is lett. Kamasz koromban együtt terveztük, hogy egyszer majd levezünk az Ipolyon, melynek akkor legnagyobb gátja a határsávi engedély beszerzése, ami elég is volt kifogásnak, hogy miért maradunk továbbra is a kiságban. 30 évnek kellett eltelnie, amikor már én is apaként, de leveztem a Trianon után szlovák-magyar határt megtestesítő vadregényes folyón. Sajnos már Apám nélkül, aki remélhetőleg legalább fentről követhette utamat, égiek között megírva az Ipolyölgy regényét, amit viszont nekem nem sikerült megvalósítanom, s ki tudja... talán ez is csak egy álom marad.

A víz gyerekkorom óta éltető elemem, és szerencsémre sok kisebb-nagyobbat megismerhettem belőlük a világban. Vegyítve élményeimet apámtól örökölt álmodozó természetemmel, érthető, hogy nem egy vízen történő utazás terve született meg fejben és papírra vetve is. Verne Dunai Hajósának nyomán mindig is végig akartam járni az európai nagy folyót, aminek partján születtem. Főleg tutaj tervek körvonalazódtak, hisz a nagy kalandor ¹Thor Heyerdal Kon Tikije a másik meghatározó inspiráció. Ennek az expedíciónak nem a pénz, hanem az idő volt a gátló tényezője... legalábbis ezzel áltattam magam, hogy miért nem teszem meg az első lépést. És aztán 51 évesen velencei lakosként egy Dunai ladik tulajdonosai lettünk, amit horgászati célra szereztünk be, majd idén nyáron tudatosult bennem, hogy Latkó, alias Borus Demeter, a dunai hajós ilyenén jutott el a Fekete tengerre Verne képzeletében. Mivel Duna végigjárásának tervéről mai napig nem mondtam le, ezt égi jelnek értékeltem. Szerencsémre Párom jó partner mindehhez,

---

¹ Thor Heyerdahl (1941-2002) Norvég utazó, eredetileg tengerbiológus, de érdeklődött az antropológia iránt. Kon Tiki expedíciójával bizonyította, hogy technikailag lehetséges volt balsafa hajóval átszelni a Csendes Ócánt a dél amerikai indiánoknak, így elmélete szerint Polinéziát is innen népesítették be.

hiszen ő azt plántálja belém, hogy az álmok azért vannak, hogy megvalósítsuk. És mára már az álmaim közös álmokká váltak. Azért reális is, és fokozatosságra int. Így születik meg a terv, a Duna magyarországi szakaszának végig evezéséről, mintegy főpróbája a nagy megmérettetésnek. A döntés megszületett. A 2017-es évi szabadságunkat a megvalósításnak szenteljük. Az idő továbbra is limitált, de a tervezett két hét elégnek ígérkezik. Az indulás időpontját pedig legnagyobb fiúnk esküvőjének harmadnapjára időzítettük. Így két nagy dologra készülhettünk egyszerre. Az esküvőre és a túrára. Erőnket viszont jól osztottuk be, így hangos szó nélküli és eredményes volt a felkészülés.

A jeles nap július 8. szombatra esett, és aznap nem gondoltunk az előttünk álló útra. Kíélveztük minden pillanatát e szentséges ünnepnek, és csak vasárnap hajnal 4 után feküdtünk le néhány órára. Majd déli 12 órakor megkezdtük az összepakolást. Persze hulla fáradtan nem annyira egyszerű mindez, így nem végeztünk, hanem időben elfeküdtünk. Ennek eredménye, hogy hétfő hajnalban korán kellett kelniünk, mert másik fiúkat reggel 7-re vártuk, aki eljuttat majd minket az indulási helyre. Fáradtságtól támolyogva, de elkészültünk időben a csomagolással.

Néhány szó az előkészületekről:

Szerencsére ma már kicsit könnyebb dolgunk van a felszerelésünk összeállításánál, mint apám „Éden a Dunán” című napló alapú könyvében leírtaknál, amikor is arra a bizonyos családi táborozásra készültünk a szigetcsúcsra. Persze akkor vittük a fél háztartást, anyám talán az egész konyhát, sőt a vendégek fogadására is felkészültünk, ősem pedig másfél napot állt sorban Budapesten, hogy feltölthesse a kiürült camping gázpalackot. Jól megrakott ²kielboatunk nem is tudta egyszerre rendeltetési helyére szállítani cókémóunkat, autós segítséget kellett kérniük.

Mi olyan túrára készülünk, ahol állandóan váltjuk a táborhelyeket, ezért alapkövetelmény, hogy minimális felszerelést vigyünk magunkkal. Ha valami hiányzik könnyen beszerezhető, hisz komplett áruházláncok szakosodnak a szabadba vágókra. Nekünk idén Páromat, Csillát kellett egy kicsit jobban felszerelnünk. Önfelfújó matracokkal indulunk útnak, így kikerül a gumimatracpumpa, az útra új hálósák is dukál, kényelmesebb és kisebb helyet

---

² Kétpár evezős túra hajó

foglaló. A petróleumlámpákat fejlámpák váltják fel. Egy összecukható kemping székkal is gazdagabbak leszünk.

Így egy hordóban elfér mindkettőnk alváshoz szükséges cucca, egyedül a sátor képez önálló csomagot. A másik hordóban a tábori felszerelés, a minimális konyha és kaja kerül. Egy ilyen vándortúrához is szükséges balta, gyalogsági ásó, újságpapír tűzgyújtáshoz, gyufa vízhatlan helyen, wc papír, szappan. Azért én is berakok egy gázfűző fejet egy fél kilós gázpalackkal (töltése 3 percet vett el az életemből), nem foglal nagy helyet, viszont esős rosszidőben jól eshet a sátorelőterében elkészített tea, vagy egy forró leves. A konyhai felszerelésünk egy évek óta velünk lévő kiszuperált grillrácsból, egy szintén csak túrán használt kis teafőzőből és az egyik fülét már elhagyó kislábasból, egy fa grillfogóból és egy fakanálból áll. Bogrács ilyenkor nagy helyett foglalna, és amúgy sem lesz időnk főzőcskézni. Természetesen evőeszköz, műanyag tányér és pohár, valamint konyharuha szükséges. Mi az idén beszereztünk egy egész kicsire összecukható 8 literes lavórt, ami nagyon sok mindenben helyt állt utunk során. Csak néhány tartós konzervet viszünk (olyat, amihez nem kell nyitó) és száraz élelmiszert. Müzli szelet és csoki fontos helyzetekben adhat energiát. A felszerelés elmaradhatatlan része egy 5 literes vizeskanna. A ruhánk elfér 1-1 sporttáskában. 1 heti ruhát csomagolunk csak. Természetesen bízunk a jó időben, de meleg ruha nélkül nem szabad elindulni. Extra felszerelésként, kényelmünket biztosítandó kerül be az összecukható kempingasztal és kemping székek. Ezek viszont nagyon jól elhelyezhetőek a hajóban. Amire nem volt még szüksége az Éden a Dunán hajósainak, az az idén beszerezett napelemes töltő a telefonokhoz. Nem is annyira a telefonálás miatt, hanem időjárás és vízállás adatok, térkép-GPS, folyamkilométer térkép, no és fényképezés okán. Hiába, változik a világ. Itt jegyezném meg, hogy ez a 3000 mA-es erőforrás nem volt elég az igényeinknek így sokat küzdöttünk a telefonok életben tartásával. További extraként egy könnyű pergetőbotot pakolok be a hozzá tartozó csalis és szerelékes kisdobozzal. Ezeken felül már csak néhány személyes dolog kerül a táskába, kinek-kinek igénye szerint. Nálam ez pipa készlet, zsebrádió és utazó társasjáték (egyszer sem vettük elő). Az elsősegélycsomagot Csilla állítja össze, melynek elmaradhatatlan része, a sebtapasz, az égés elleni kenőcs és a fájdalomcsillapító. Amit viszont később hiányoltunk az az ízületeinkre valamilyen sportkrém. Naptejből is csak promóciós kis csomagokat viszünk. Ellenben mindkettőnknek veszünk egy-egy szalmakalapot.